

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

7 aprilie 2011\*

În cauza C-153/10,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos), prin decizia din 12 martie 2010, primită de Curte la 1 aprilie 2010, în procedura

**Staatssecretaris van Financiën**

împotriva

**Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV**, fostă Sony Logistics Europe BV,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președinte de cameră, domnul A. Rosas și doamna P. Lindh (raportor), judecători,

\* Limba de procedură: olandeza.

avocat general: domnul P. Mengozzi,  
grefier: doamna A. Impellizzeri, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 3 februarie 2011,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV, fostă Sony Logistics Europe BV, de P. De Baere, avocat;
- pentru guvernul olandez, de doamnele C. M. Wissels și B. Koopman, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de domnul M. Smolek și de doamna K. Havlíčková, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de domnii B.-R. Killmann și W. Roels, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

### **Hotărâre**

- <sup>1</sup> Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 12 alineatele (2) și (5), a articolului 217 alineatul (1) și a articolului 243 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 82/97 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 decembrie 1996 (JO 1997, L 17, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 9, p. 250, rectificare în JO 1997, L 179, p. 11, denumit în continuare „Codul vamal”), precum și a articolelor 10 și 11 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 12/97 al Comisiei din 18 decembrie 1996 (JO 1997, L 9, p. 1, denumit în continuare „regulamentul de aplicare”).
- <sup>2</sup> Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Staatssecretaris van Financiën, pe de o parte, și Sony Logistics Europe BV, devenită Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (denumită în continuare „SLE”), pe de altă parte, în legătură cu plata taxelor vamale aferente unor console de jocuri video.

## Cadrul juridic

### *Codul vamal*

3 Articolul 4 din Codul vamal are următorul cuprins:

„În sensul prezentului cod, se aplică următoarele definiții:

[...]

5. «decizie» reprezintă orice act administrativ al autorităților vamale în domeniul legislației vamale care reglementează un anumit caz, un astfel de document având efecte juridice asupra uneia sau mai multor persoane anume sau care pot fi identificate; acest termen cuprinde *inter alia* informații tarifare obligatorii în sensul articolului 12;

[...]”

4 Articolul 5 din acest cod prevede:

„(1) În condițiile prevăzute la articolul 64 alineatul (2) și sub rezerva dispozițiilor adoptate în cadrul articolului 243 alineatul (2) litera (b), orice persoană își poate desemna un reprezentant în relația sa cu autoritățile vamale, pentru a întocmi actele și a îndeplini formalitățile prevăzute în reglementările vamale.

(2) O astfel de reprezentare poate fi:

— directă, caz în care reprezentantul acționează în numele și pe seama unei alte persoane

sau

— indirectă, caz în care reprezentantul acționează în nume propriu, dar pe seama unei alte persoane.

[...]

(4) Reprezentantul trebuie să declare că acționează pe seama persoanei reprezentate, să specifice dacă reprezentarea este directă sau indirectă și să aibă putere de reprezentare.

O persoană care nu declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane sau care declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane fără a fi împuternicit să facă aceasta se consideră că acționează în nume propriu și pe seama sa.

[...]”

5    Articolul 12 din codul menționat prevede:

„[...]

(2) Informațiile tarifare obligatorii sau informațiile obligatorii privind originea sunt obligatorii pentru autoritățile vamale, față de titularul informațiilor, care are obligații doar în privința încadrării tarifare sau determinării originii mărfurilor.

Informațiile tarifare obligatorii sau informațiile obligatorii privind originea sunt obligatorii pentru autoritățile vamale doar în ceea ce privește mărfurile în legătură cu care au fost efectuate formalitățile vamale după data la care le-au fost furnizate informațiile.

[...]

(5) Informațiile obligatorii încetează să mai fie valabile:

(a) în cazul informațiilor tarifare:

[...]

(iii) atunci când [sunt] revocat[e] sau modificat[e] în conformitate cu articolul 9, cu condiția ca revocarea sau modificarea să fie notificată titularului.

[...]

(6) Titularul informațiilor obligatorii care încetează a mai fi valabile în conformitate cu alineatul (5) litera (a) punctul (ii) sau (iii) sau litera (b) punctul (ii) sau (iii) mai poate folosi informațiile respective pentru o perioadă de șase luni de la data publicării sau notificării, cu condiția ca el să fi încheiat contracte obligatorii de cumpărare sau vânzare a mărfurilor în cauză, pe baza informațiilor obligatorii, înainte ca măsura să fi fost adoptată. Cu toate acestea, în cazul produselor pentru care, la efectuarea formalităților vamale, s-a prezentat un certificat de import, export sau de fixare în avans, perioada de șase luni se înlocuiește cu perioada de valabilitate a certificatului.

[...]"

6 Articolul 64 alineatul (1) din același cod prevede:

„În conformitate cu articolul 5, o declarație vamală poate fi făcută de orice persoană care este în măsură să prezinte mărfurile respective sau poate împuternici pe cineva să le prezinte autorității vamale competente, împreună cu toate documentele solicitate pentru aplicarea reglementărilor cu privire la regimul vamal pentru care se declară mărfurile.”

7 Articolul 217 din Codul vamal precizează:

„(1) Orice valoare a drepturilor de import sau export care rezultă dintr-o datorie vamală, denumită în continuare «valoarea drepturilor», se calculează de autoritățile vamale de îndată ce intră în posesia datelor necesare și este înregistrată de autoritățile respective în evidențele contabile sau pe orice alt suport echivalent (înscrierea în evidența contabilă).

Primul paragraf nu se aplică:

[...]

(b) atunci când valoarea drepturilor legal datorate o depășește pe cea stabilită pe baza informațiilor obligatorii;

[...]”

8 Articolul 243 din acest cod are următorul cuprins:

„(1) Orice persoană are dreptul de a introduce o acțiune împotriva deciziilor luate de autoritățile vamale cu privire la aplicarea legislației vamale și care o privesc direct și individual.

Este, de asemenea, îndreptățită să își exercite dreptul de a introduce o acțiune orice persoană care a solicitat autorităților vamale o decizie referitoare la aplicarea legislației vamale și nu a obținut un răspuns la cerere în termenul menționat la articolul 6 alineatul (2).

[...]

(2) Dreptul de a introduce o acțiune poate fi exercitat:

(a) inițial, înaintea autorităților vamale desemnate în acest scop de statele membre;



- (b) ulterior, înaintea unui organism independent, care poate fi o autoritate judiciară sau un organism specializat echivalent, în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statele membre.”

### *Regulamentul de aplicare*

- 9 Conform articolului 5 din regulamentul de aplicare:

„În sensul acestui titlu:

1. informații obligatorii: reprezintă informațiile tarifare sau informațiile referitoare la origine obligatorii pentru administrațiile tuturor statelor membre ale Comunității atunci când condițiile prevăzute la articolele 6 și 7 sunt respectate;

[...]”

- 10 Articolul 10 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) din acest regulament are următorul cuprins:

„(1) Fără să aducă atingere dispozițiilor articolelor 5 și 64 din [C]od[ul vamal], informațiile obligatorii se pot invoca numai de către titular.

- (2) (a) În ceea ce privește tariful vamal: autoritățile vamale pot cere titularului, atunci când completează formalitățile vamale, să informeze autoritățile vamale că se află în posesia informațiilor tarifare obligatorii cu privire la mărfurile ce sunt vămuite.

[...]"

- <sup>11</sup> Articolul 11 din regulamentul menționat prevede:

„Informațiile tarifare obligatorii furnizate de autoritățile vamale ale unui stat membru începând de la 1 ianuarie 1991 devin obligatorii pentru autoritățile competente ale tuturor statelor membre în aceleași condiții.”

### **Ațiunea principală și întrebările preliminare**

- <sup>12</sup> Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (denumită în continuare „SCEE”), societate cu sediul în Regatul Unit, este responsabilă cu comercializarea, vânzarea și distribuția de aparate de jocuri, de unități periferice și de software în ansamblul Uniunii Europene. Printre aceste aparate de jocuri figurează consola denumită Playstation 2 Computer Entertainment System (denumită în continuare „PS2”).
- <sup>13</sup> SCEE și SLE fac parte din același grup de societăți, în cadrul căruia SLE furnizează servicii logistice celorlalte întreprinderi din grup. La 1 aprilie 1997, SCEE și SLE au încheiat un acord care prevede ca SLE să asiste SCEE la importul și la depozitarea stocurilor europene de aparate de jocuri, printre care și PS2. SLE este însărcinată cu efectuarea declarațiilor vamale privind aparatele menționate.

- 14 Între luna noiembrie a anului 2000 și în luna mai a anului 2001, SLE a importat aparate de jocuri PS2 în Țările de Jos și a întocmit pentru SCEE, dar în nume propriu și pe seama sa, declarații vamale pentru aceste mărfuri. SLE a indicat că PS2 trebuiau să fie clasificate la subpoziția tarifară 9504 1000 din Nomenclatura combinată care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3, denumit în continuare „NC”), în redactarea acestuia care rezultă din Regulamentul (CE) nr. 2204/1999 al Comisiei din 12 octombrie 1999 (JO L 278, p. 1), în ceea ce privește importurile efectuate în cursul anului 2000, și din Regulamentul (CE) nr. 2263/2000 al Comisiei din 13 octombrie 2000 (JO L 264, p. 1), în ceea ce privește importurile efectuate în cursul anului 2001. Subpoziția tarifară 9504 1000 determina plata unor taxe vamale cu o cotă de 2,2 % în cursul anului 2000 și cu o cotă de 1,7 % în cursul anului 2001. Autoritățile vamale olandeze au solicitat SLE plata taxelor vamale corespunzătoare cotelor menționate.
- 15 Drept urmare, SLE a introdus o acțiune împotriva acestei cereri, susținând că PS2 ar fi trebuit să fie clasificate, în realitate, la subpoziția tarifară 8471 49 90 din NC. Trebuie să se precizeze că mărfurile clasificate la această subpoziție sunt scutite de taxe vamale.
- 16 În cadrul acestei acțiuni, SLE se întemeiază pe o procedură dintre SCEE și autoritățile vamale din Regatul Unit. Astfel, la 19 octombrie 2000, acestea au emis pentru SCEE informații tarifare obligatorii (denumite în continuare „ITO”) privind PS2, prin care aceasta era clasificată la subpoziția tarifară 9504 1000 din NC.
- 17 SCEE a introdus o acțiune la instanțele din Regatul Unit pentru a contesta această clasificare. În urma acestei proceduri, autoritățile vamale din Regatul Unit au emis pentru SCEE, la 12 iunie 2001, o ITO modificată și au clasificat PS2 la subpoziția tarifară 8471 49 90 din NC, începând cu 19 octombrie 2000.

- 18 În fața autorităților vamale olandeze, SLE a invocat ITO modificată emisă pentru SCEE.
- 19 Prin decizia din 11 decembrie 2007, Gerechtshof te Amsterdam a considerat că SLE putea invoca, în fața autorităților vamale olandeze, ITO modificate emise pentru SCEE de autoritățile vamale din Regatul Unit, chiar și pentru declarațiile vamale intervenite între 19 octombrie 2000 și 12 iunie 2001. Această instanță a decis, în consecință, că PS2 trebuiau să fie clasificate la subpoziția tarifară 8471 49 90 din NC.
- 20 Staatssecretaris van Financiën a formulat recurs împotriva deciziei din 11 decembrie 2007 la Hoge Raad der Nederlanden.
- 21 Această instanță are îndoieli cu privire la valoarea ITO modificate între 19 octombrie 2000 și la 12 iunie 2001, cu privire la posibilitatea SLE de a invoca aceste ITO și cu privire la încrederea legitimă pe care importatorul putea să o aibă pe baza faptului că autoritățile vamale olandeze trebuiau, potrivit propriilor reguli, să ia în considerare o ITO emisă unui terț pentru mărfuri identice.
- 22 În consecință, Hoge Raad der Nederlanden a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Dreptul comunitar și în special articolul 12 alineatele (2) și (5), articolul 217 alineatul (1) din Codul vamal [...], precum și articolul 11 din regulamentul său de aplicare [...] coroborate cu articolul 243 din [C]od[ul vamal] trebuie interpretate în sensul că, în contextul unei proceduri privind taxele vamale aplicate, o parte

interesată poate contesta această aplicare prin prezentarea unor informații tarifare obligatorii emise pentru aceleași mărfuri într-un alt stat membru care, la data respectivă, sunt încă în litigiu, dar care au fost modificate în cele din urmă?

- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, poate declarantul care acționează în nume propriu și pe seama sa prin întocmirea de declarații vamale de punere în liberă circulație, într-un caz precum cel din acțiunea principală, să invoce informații tarifare obligatorii al căror titular nu este el însuși, ci societatea afiliată la cererea căreia el a efectuat declarațiile menționate?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare, se opune dreptul comunitar ca, într-un caz precum cel din acțiunea principală, o parte interesată să invoce o instrucțiune națională prin care autoritățile naționale creează o încredere legitimă în privința posibilității de a se referi, în scopul clasificării tarifare a mărfurilor declarate, la o informație tarifară emisă unui terț pentru aceeași marfă?”

## **Cu privire la întrebările preliminare**

### *Cu privire la a doua întrebare*

- <sup>23</sup> Prin intermediul celei de a doua întrebări, care trebuie examinată în primul rând, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească dacă Codul vamal și regulamentul de aplicare trebuie interpretate în sensul că declarantul vamal, care întocmește

declarații vamale în nume propriu și pe seama sa, poate invoca o ITO al cărei titular nu este el însuși, ci o societate afiliată la cererea căreia a efectuat aceste declarații.

- <sup>24</sup> Trebuie amintit cu titlu introductiv că o ITO are ca obiectiv să ofere securitate juridică operatorului economic în cazul în care există un dubiu cu privire la clasificarea tarifară a unor mărfuri în nomenclatura vamală existentă (a se vedea Hotărârea din 2 decembrie 2010, Schenker, C-199/09, Rep., p. I-12311, punctul 16), protejându-l astfel față de orice modificare ulterioară a poziției adoptate de autoritățile vamale cu privire la clasificarea acestei mărfi (a se vedea Hotărârea din 29 ianuarie 1998, Lopex Export, C-315/96, Rec., p. I-317, punctul 28).
- <sup>25</sup> Rezultă din dispozițiile coroborate ale articolului 12 alineatul (2) din Codul vamal, precum și ale articolelor 10 și 11 din regulamentul de aplicare că o ITO nu poate fi invocată decât de titularul său față de autoritățile vamale care l-au emis și față de cele din celelalte state membre.
- <sup>26</sup> În această privință, Curtea a hotărât că o ITO creează drepturi numai în beneficiul titularului său (Hotărârea din 15 septembrie 2005, Intermodal Transports, C-495/03, Rec., p. I-8151, punctul 27).
- <sup>27</sup> Totuși, articolul 10 din regulamentul de aplicare precizează că dreptul de a invoca o ITO este rezervat titularului său, fără a aduce atingere articolelor 5 și 64 din Codul vamal. Aceste din urmă articole reglementează declarația vamală în cazul în care aceasta este efectuată de o altă persoană decât importatorul. Rezultă de aici că regula potrivit căreia o ITO nu poate fi invocată decât de titularul său nu interzice acestuia din urmă să efectueze declarația vamală prin intermediul unui terț.

- 28 Articolul 64 din Codul vamal, la rândul său, se limitează să indice că declarația vamală în scris poate fi făcută de orice persoană care este în măsură să prezinte mărfurile respective sau poate împuternici pe cineva să le prezinte autorității vamale, împreună cu documentele care le însoțesc, sub rezerva dispozițiilor articolului 5 din același cod.
- 29 Articolul 5 din Codul vamal stabilește normele privind reprezentarea în relația cu autoritățile vamale pentru întocmirea actelor și îndeplinirea formalităților prevăzute în reglementările vamale. ITO obținută de reprezentant va putea fi invocată ulterior de operatorul pe seama căruia a acționat reprezentantul. De asemenea, reprezentantul, acționând pe seama titularului ITO, va putea invoca această ITO în fața autorităților vamale din alte state membre decât cel care a eliberat-o.
- 30 Codul vamal reglementează în mod exhaustiv dreptul de reprezentare în vamă. Articolul 5 alineatul (2) din acest cod precizează că reprezentarea poate fi directă sau indirectă. În cazul reprezentării directe, reprezentantul acționează în numele și pe seama unei alte persoane. În cazul în care reprezentarea este indirectă, reprezentantul acționează în nume propriu, dar pe seama unei alte persoane. În plus, statele membre pot decide că, pe teritoriul lor, reprezentantul trebuie să fie un comisionar în vamă.
- 31 Pe de altă parte, articolul 5 alineatul (4) al doilea paragraf din codul menționat precizează că o persoană care nu declară că acționează în numele sau pe seama unei alte persoane sau care nu este împuternicită în acest sens este considerată că acționează în nume propriu și pe seama sa. Rezultă de aici că reprezentarea trebuie să fie expresă și nu se prezumă.
- 32 Or, atât din decizia de trimitere, cât și din observațiile prezentate Curții de SLE reiese că aceasta a importat consolele PS2 în nume propriu și pe seama sa din cauza faptului

că, la momentul acestui import, respectiv între noiembrie 2000 și în mai 2001, Regatul Țărilor de Jos nu autoriza reprezentarea în vamă decât în cazul în care era efectuată prin comisionari în vamă.

33 Rezultă de aici că, întrucât nu a acționat în calitate de reprezentant al SCEE, SLE nu putea invoca în fața autorităților vamale olandeze o ITO al cărei titular era SCEE.

34 În această privință, împrejurarea că SCEE și SLE făceau parte din același grup de societăți sau că a doua era reprezentanta fiscală a primeia în Țările de Jos nu a conferit SLE calitatea de reprezentant, în sensul articolului 5 din Codul vamal.

35 Din aceste considerații rezultă că trebuie să se răspundă la a doua întrebare adresată că articolul 12 alineatul (2) din Codul vamal, precum și articolele 10 și 11 din regulamentul de aplicare trebuie interpretate în sensul că declarantul vamal care întocmește declarațiile vamale în nume propriu și pe seama sa nu poate invoca o ITO al cărei titular nu este el însuși, ci o societate afiliată, la cererea căreia a efectuat aceste declarații.

### *Cu privire la prima întrebare*

36 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească dacă articolul 12 alineatele (2) și (5) și articolul 217 alineatul (1) din Codul vamal, precum și articolul 11 din regulamentul de aplicare coroborate cu articolul 243 din Codul



vamal trebuie interpretate în sensul că, în cadrul unei proceduri privind perceperea de taxe vamale, o parte interesată poate contesta această percepere prin prezentarea unei ITO emise, pentru aceleași mărfuri, într-un alt stat membru. Instanța de trimitere solicită, în plus, să se stabilească dacă se impune luarea în considerare a acestei ITO în cazul în care, la momentul importului, validitatea acesteia se afla sub semnul întrebării și aceasta nu a fost modificată în cele din urmă decât ulterior acestui import.

- 37 Potrivit articolului 243 din Codul vamal, orice persoană are dreptul de a introduce o acțiune împotriva deciziilor luate de autoritățile vamale cu privire la aplicarea legislației vamale și care o privesc direct și individual. Din articolul 4 punctul 5 din Codul vamal rezultă că o ITO este o decizie în sensul articolului 243 menționat anterior.
- 38 Acțiunea principală privește clasificarea tarifară a unei mărfi și plata subsecventă a taxelor vamale. În sprijinul pretențiilor sale, SLE invocă o ITO emisă pentru SCEE de autoritățile vamale dintr-un alt stat membru. În consecință, se pare că acest litigiu poate fi considerat o acțiune în sensul articolului 243 din Codul vamal.
- 39 Astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 33 și 35 din prezenta hotărâre, o persoană nu poate invoca o ITO al cărei titular nu este ea însăși, cu excepția cazului în care această persoană acționează în calitate de reprezentant.
- 40 În temeiul articolului 12 alineatul (2) din Codul vamal și al articolului 11 din regulamentul de aplicare, o ITO este obligatorie pentru autoritățile vamale doar atunci când este invocată de titularul său sau de reprezentantul acestuia. În afara acestei ipoteze, instanța, sesizată în temeiul articolului 243 alineatul (2) din Codul vamal și în fața căreia este prezentată o ITO, nu poate conferi acestei ITO efectele juridice care îi corespund.

- 41 Totuși, o ITO poate fi invocată cu titlu de probă de o altă persoană decât titularul său. Astfel, în lipsa unei reglementări a Uniunii privind noțiunea de probă, toate mijloacele de probă pe care dispozițiile de drept procesual ale statelor membre le admit în proceduri similare celei prevăzute la articolul 243 din Codul vamal sunt, în principiu, admisibile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 martie 2000, *Met-Trans și Sag-pol*, C-310/98 și C-406/98, Rec., p. I-1797, punctul 29).
- 42 Pe de altă parte, Curtea a hotărât că împrejurarea că autoritățile vamale dintr-un alt stat membru au emis unui terț față de litigiul cu care este sesizată o instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse unei căi de atac în dreptul intern o ITO pentru o anumită marfă, care pare să reflecte o interpretare diferită a pozițiilor din NC decât cea pe care instanța amintită consideră că trebuie să o rețină cu privire la un produs similar în cauză în litigiul menționat, trebuie, desigur, să determine această instanță să fie deosebit de atentă în aprecierea privind o eventuală lipsă a oricărei îndoieli rezonabile referitoare la aplicarea corectă a NC (a se vedea Hotărârea *Intermodal Transports*, citată anterior, punctul 34).
- 43 Din această jurisprudență rezultă că o ITO emisă unui terț poate fi luată în considerare ca probă de o instanță sesizată cu un litigiu privind clasificarea vamală a unei mărfi și plata ulterioară a taxelor vamale.
- 44 În lumina acestor considerații, trebuie să se răspundă la prima întrebare adresată că articolul 12 alineatele (2) și (5) și articolul 217 alineatul (1) din Codul vamal, precum și articolul 11 din regulamentul de aplicare coroborate cu articolul 243 din Codul vamal trebuie interpretate în sensul că, în cadrul unei proceduri privind perceperea de taxe vamale, o parte interesată poate contesta această percepere prin prezentarea, cu titlu de probă, a unei ITO emise pentru aceleași mărfuri într-un alt stat membru, fără ca această ITO să poată produce efectele juridice care îi corespund. Totuși, este de

competența instanței naționale să determine dacă normele procedurale relevante ale statului membru vizat prevăd posibilitatea de a prezenta astfel de mijloace de probă.

*Cu privire la a treia întrebare*

- <sup>45</sup> Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere urmărește să afle, în esență, dacă Codul vamal și regulamentul de aplicare trebuie interpretate în sensul că o instrucțiune națională care recunoaște autorităților naționale posibilitatea de a se referi, în vederea clasificării tarifare a unor mărfuri declarate, la o ITO emisă unui terț pentru aceleași mărfuri a putut crea, pentru importatori, o încredere legitimă privind posibilitatea de a se întemeia pe această instrucțiune.
- <sup>46</sup> Trebuie precizat că, potrivit deciziei de trimitere, la momentul importurilor în cauză în acțiunea principală, manualul vamal olandez prevedea că „numai un titular poate invoca o ITO [și că,] în orice caz, este necesar ca mărfurile prezentate să corespundă din toate punctele de vedere cu descrierea mărfurilor din ITO. Dacă un importator se referă la o ITO în vigoare al cărei titular nu este el însuși, dar întocmește o declarație privind exact aceleași mărfuri precum cele descrise în ITO, clasificarea trebuie să corespundă celei acordate în ITO”.
- <sup>47</sup> În această privință, Curtea a hotărât că principiul protecției încrederii legitime nu poate fi invocat împotriva unei dispoziții precise a unui text de drept al Uniunii și

comportamentul unei autorități naționale însărcinate cu aplicarea dreptului Uniunii, care este contrar acestuia din urmă, nu poate crea, pentru un operator economic, o încredere legitimă privind posibilitatea de a beneficia de un tratament contrar dreptului Uniunii (Hotărârea din 26 aprilie 1988, Krücken, 316/86, Rec., p. 2213, punctul 24, Hotărârea din 1 aprilie 1993, Lageder și alții, C-31/91-C-44/91, Rec., p. I-1761, punctul 35, precum și Hotărârea din 16 martie 2006, Emsland-Stärke, C-94/05, Rec., p. I-2619, punctul 31).

<sup>48</sup> Or, articolul 12 din Codul vamal reglementează cu precizie condițiile de emitere, valoarea juridică, precum și durata de valabilitate a ITO. Pe de altă parte, articolul 10 alineatul (1) din regulamentul de aplicare enunță cu claritate faptul că ITO nu pot fi invocate decât de titularul lor sau de reprezentantul care acționează pe seama acestui titular.

<sup>49</sup> Se pare că autoritățile vamale olandeze însărcinate cu aplicarea dreptului Uniunii confereau unei ITO aceeași valoare juridică indiferent dacă aceasta era invocată de un terț sau de titularul său. Astfel, autoritățile menționate, aplicând manualul vamal, au avut un comportament contrar dreptului Uniunii și acest comportament nu a putut să creeze o așteptare legitimă din partea operatorilor economici.

<sup>50</sup> Prin urmare, trebuie să se răspundă la a treia întrebare adresată că articolul 12 din Codul vamal și articolul 10 alineatul (1) din regulamentul de aplicare trebuie interpretate în sensul că o instrucțiune națională care recunoaște autorităților naționale posibilitatea de a se referi, în vederea clasificării tarifare a unor mărfuri declarate, la o ITO emisă unui terț pentru aceleași mărfuri nu a putut crea, pentru importatori, o încredere legitimă privind posibilitatea de a se întemeia pe această instrucțiune.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

- <sup>51</sup> Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

- 1) **Articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 82/97 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 decembrie 1996, precum și articolele 10 și 11 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 12/97 al Comisiei din 18 decembrie 1996, trebuie interpretate în sensul că declarantul vamal care întocmește declarațiile vamale în nume propriu și pe seama sa nu poate invoca o informație tarifară obligatorie al cărei titular nu este el însuși, ci o societate afiliată, la cererea căreia a efectuat aceste declarații.**
- 2) **Articolul 12 alineatele (2) și (5) și articolul 217 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 82/97, precum și articolul 11 din Regulamentul nr. 2454/93, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 12/97, coroborate cu articolul 243 din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 82/97, trebuie interpretate în sensul că, în cadrul unei proceduri privind perceperea de taxe vamale, o parte interesată poate contesta această percepere prin prezentarea, cu titlu de probă, a unei informații tarifare obligatorii emise pentru aceleași mărfuri într-un alt stat membru, fără ca această informație tarifară**

**obligatorie să poată produce efectele juridice care îi corespund. Totuși, este de competența instanței naționale să determine dacă normele procedurale relevante ale statului membru vizat prevăd posibilitatea de a prezenta astfel de mijloace de probă.**

- 3) Articolul 12 din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 82/97, și articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2454/93, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 12/97, trebuie interpretate în sensul că o instrucțiune națională care recunoaște autorităților naționale posibilitatea de a se referi, în vederea clasificării tarifare a unor mărfuri declarate, la o informație tarifară obligatorie emisă unui terț pentru aceleași mărfuri nu a putut crea, pentru importatori, o încredere legitimă privind posibilitatea de a se întemeia pe această instrucțiune.**

Semnături